

Joep Brosky: de 'Hulzebosch' van de 50e Nimrod

In 1997 werd de laatste Elfstedentocht gereden. Weten jullie nog wie 'm won? Erik Hulzebosch toch? Mis, het was Henk Angenent! Toch dachten veel mensen destijds dat Hulzebosch, die de tweede plaats behaalde, de winnaar was omdat hij het meest in het nieuws was en de meeste belangstelling kreeg. Zijn aanwezigheid in de media sprak het meest tot de verbeelding. Joep won de Nimrod net niet, maar ging ook met de meeste aandacht -en prijzen- naar huis. Een gesprek met Joep Brosky, the 'uncut story', ga er maar even voor zitten.

Laten we beginnen bij het begin, vertel eens over je 'vroegere' jaren...

Joep: "Van kinds af aan wilde ik profvoetballer worden; ik was heel ambitieus. Ik heb een bepaalde discipline, een gedrevenheid, en als ik echt iets graag wil, dan ga ik ervoor, toen ook al. Het doel was profvoetballer worden en meer bestond er niet. Het was een heel traject, afgestemd met school: trainingen doen, studeren op de club, met een busje werd ik opgehaald en weggebracht. Hierdoor heb ik wel dingen gemist in mijn jeugd, maar dat hoort erbij als je een doel nastreeft. Voetballen is natuurlijk een teamsport en hoe verder ik in die carrière kwam, hoe meer ik merkte dat ik daar moeilijk mee om kon gaan. Je moet het als team doen en je hebt niet alles zelf in de hand. Als het team niet top ging, terwijl ik wel alles gaf, kon ik daar wel chagrijnig van worden. Uiteindelijk zat ik dicht tegen betaald voetbal aan, en net voor de overstap kwamen er zaakwaarnemers in beeld. Het is een aparte wereld. Ineens werd het serieus. In deze fase heb ik ook veel pech gehad en is het uiteindelijk niet doorgegaan. Maar ja, door deze ervaringen ben ik hier terecht gekomen, waar ik nu sta. Anders had ik wellicht ergens bij een club in Verwegistan gezeten. Nu zit ik 'gewoon' in Brabant, met mijn vrouw op de bank en ons kind in bed."

Gezien het nest waar je uit komt, en dan vooral je vader (red.: Arno Brosky), leek de hondenwereld een logische richting na je schooltijd. Dat gebeurde niet. Wanneer heb je wel die stap gemaakt?

Joep: "Honden vond ik al wel leuk,

maar mijn voetbalcarrière was nog niet voorbij. Ik was nog steeds bezig met mijn doel. Toch ben ik rond mijn 18e mijn vader gaan helpen op de hondenschool, bv. bij voorbereidingen voor onderlinge wedstrijden. Ik ben me er toen meer in gaan verdiepen. In die periode wilde mijn vader een Duitse staande langhaar, maar toen hij -Naudy- er eenmaal was, ging ik ermee aan de slag. Ik deed puppycursus bij mijn vader. Hij dacht 'Joep doet de puppycursus en dan neem ik hem wel over' want als 18-jarige heb je ook andere interesses, maar ik bleef ermee trainen. En tja, als ik dan ergens aan begin... van het een kwam het ander. Met 2 jaar en 3 maanden behaalde Naudy zijn eerste A-diploma. Met deze hond heb ik voor het eerst op de Nimrod gestaan, in 2012.

Naudy heeft nooit een dip of terugval gehad; ik heb altijd zodanig gedoseerd getraind dat hier geen sprake van was. Balans houden in de training vind ik van belang. Ik ben er in eerste instantie geen voorstander van om op jonge leeftijd al op hoog niveau te acteren, maar met deze hond ging het gewoon. Dat is natuurlijk per hond verschillend.

Hij kon het goed aan. Hoewel ik dus wel ben opgegroeid met honden was dit mijn eerste ervaring als voorjager.

Naast het helpen en uiteindelijk lesgeven bij mijn vader had ik nog een hoofdbaan. Ik heb een sociale studie gedaan, en daarmee belandde ik in de zorg. Ik heb activiteitenbegeleiding gedaan met lichamelijk en geestelijk gehandicapten, met jongeren en met mensen met het syndroom van Down. Ook heb ik op een zorgboerderij gewerkt, en een aantal jaren in de crisisopvang voor kinderen in Rotterdam. Dat was heftig, maar ook mooi werk.

In mijn werk met mensen en honden zie ik een parallel. Honden praten dan niet, maar communiceren veel. Belangrijk onderdeel in beide werkgebieden is observeren, het lezen van een volwassene/kind en een hond. Als jong ventje was ik al een observeerder, en mijn zoontje doet het ook. Ik vind dat interessant, hoe de interactie tussen mensen is, en de communicatie, en ook tussen mens en hond, en wat het teweeg brengt. In de lessen ben ik daar kien op. Sfeer vind ik belangrijk, en als ik zie dat het tussen cursisten onderling niet goed gaat, acteer ik daarop. Ik ben daar strikt in, iedereen is gelijk. Als iemand zich meer voelt dan een ander, probeer ik dat gelijk te trekken. Er lijkt wel eens een hiërarchie in hondenrassen te zijn, door de eigenaren wel te verstaan. Ik vind het juist belangrijk om iedereen in z'n waarde te laten. Waar maken mensen zich druk om? Ik accepteer als trainer elk ras, iedereen is welkom, iedereen is gelijk. Of je nu voor de fun wil trainen, of naar de Nimrod wil."

Bijna 6 jaar geleden richtte je je eigen hondenschool op, *More than Dogs*. Vanwaar deze stap, ondanks een hondenschool in de familie?

Joep: "Door wat ik bereikt had met mijn Langhaar, trok het lesgeven me steeds meer. Ik wilde kennis delen. En het gevoel delen met cursisten dat je een speciale band kunt creëren met een hond, en samen aan (top)sport kunt doen. De band is anders dan als je niet met je hond werkt. Dat triggerde mij, dus ik wilde lesgeven. Ik kreeg steeds meer groepjes, toonde interesse in het

bedrijf, maar ik zag geen doorgroei-mogelijkheden, dus ik dacht, waarom niet voor mezelf beginnen? Dat is een van de beste keuzes van mijn leven geweest.

Deze stap in mijn leven gaat ook weer over zelf alle invloed willen hebben, over eigen keuzes maken, en aan de slag volgens mijn eigen visie. Mijn vader moest mij missen als trainer, maar zo zag hij dat niet. Hij vond het heel goed voor mij. Hij gaf me de ruimte en liet me vrij. Ik had in een warm bad kunnen stappen, dat verder opbouwen en uitbreiden. Nu moest ik echt vanaf het begin alles opbouwen, het bedrijf oprichten en inrichten, administratie voeren etc. Naast trainer ben ik ook ondernemer. Ik heb mijn bedrijf opgezet vanuit mijn eigen visie, alles zelf gedaan, en daar veel van geleerd. Ik ben blij met hoe het gelopen is, en mijn vader en ik kunnen allebei vanuit onze eigen visie verder werken. We zien elkaar niet als concurrent, maar als extra invulling in de regio."

Op welke manier onderscheid jij je van andere trainers?

Joep: "Ik zie heel graag eerst een goede basis bij een hond. Veel mensen beginnen naar mijn idee te snel met veel apporteren, en met wild, en slepen lopen etc. terwijl het nog veel ontbreekt aan de basis: het netjes volgen, steady zijn, een dummy fatsoenlijk apporteren. Dat is onderdeel van mijn visie en dat zal nog lang zo blijven. Tegelijkertijd is het ook meebewegen met de mensen en de honden. Als trainer heb ik met verschillende soorten mensen te maken. Sommigen willen snel, anderen vinden rustig aan prima. Ik ben er als trainer voor om te waken dat de hond het aankan. Een voorjager kan wel snel willen, maar wellicht is het handig om te doseren, of om dingen anders aan te pakken. Elke hond heeft zijn eigen avontuur, zijn eigen traject. Dat is denk ik mijn kracht: ik kijk naar mens en hond, wat beiden aankunnen om te streven naar hun doel. Onder mijn cursisten zie ik sommigen al jong en snel aan de slag op wedstrijden. Als de hond het aankan, is dat ok, maar als ik zie dat het verstandig is om een stapje terug te doen dan zal ik dat zeker aangeven.

Van kinds af aan wilde Joep eigenlijk profvoetballer worden (foto archief Joep Brosky)

Als eigenaar van een hondenschool voel ik dan ook geen druk om aantallen te behalen, bv. zoveel mensen met SJP A-diploma's, met MAP's, of zoveel Nimrod-deelnames. In mijn ogen werkt dat averechts. Het komt zoals het komt. Ik bewandel een pad met de mensen en soms komt het tot een bepaald doel, maar soms zijn er ook hele andere doelen dan hoge diploma's halen. Ik denk dan aan de mooie momenten van mensen die na hard werken een C-diploma behalen. En aan een van mijn cursisten die met een grijze Labrador niet bij officiële proeven aan de top kan komen, maar na hard werken toch een B-diploma heeft gehaald. Of cursisten die met een herplaatser een belangrijke basis hebben gemist, en toch ver komen. En wat te denken van een Hovawart die we aan het apporteren hebben gekregen. Het zijn allemaal successen, groot en klein. Maar het belangrijkste doel is samen plezier hebben. Dat is een kracht van ons, met humor, leuk en ontspannen, ook op het allerhoogste niveau."

Alle rassen zijn welkom bij jou, zei je. Is dat een bewuste keuze? Sommige trainers specialiseren in retrievers of juist in staande honden. En past jouw visie op elk ras?

Joep: "Dat is het stukje meebewegen waar ik het over had. In mijn visie is elke hond uniek. In de loop der jaren heb ik dan ook een aantal leermethodieken

eigen gemaakt en ontwikkeld, zodat ik afhankelijk van de hond uit meerdere methodieken kan kiezen. Niet elke hond kan immers met dezelfde aanpak uit de voeten. Als trainer vind ik dat ik een breed repertoire moet hebben, met veel instrumenten. Ook binnen een ras zijn er natuurlijk veel verschillende karakters. Ik kan terugpakken op meerdere instrumenten om tot het gewenste resultaat te komen."

Je hebt in korte tijd al mooie successen geboekt als eigenaar van je hondenschool. Een cursist was deelnemer op de Nimrod, en je hebt al een hele trainingsgroep met twee SJP A-diploma's die de A MAP's in gaan. Zien we je in november terug op de 51e nimrod als begeleider van enkele cursisten?

Joep: "Ik ben erg trots op deze successen! Het is natuurlijk de vraag of de combinaties op de Nimrod komen, maar ik denk echt dat minimaal een combinatie zich kan kwalificeren, en ik verwacht zelfs meer. Ik denk dat het een leuk en mooi jaar kan worden. Belangrijkste vind ik toch altijd het samen plezier hebben, zoals we dat in de laatste training weer hebben gezien (red.: interviewster Anita traint bij Joep), ongeacht het doel. De weg ernaartoe is mooier dan het doel zelf. Niet vergeten. Dat heb ik zelf ook af en toe, daar moet ik me echt bewust van zijn. En dat geldt ook voor jou, neem dat mee in je traject dit jaar."

En wie is Didas, ook wel Way of the World van de Loenense Hoeve, de tweede hoofdrolspeler in dit verhaal?

Joep: "Ik wilde op dat moment in eerste instantie een Labrador. Niet omdat iedereen die heeft, juist niet. Ik hou wel van net even anders, al weet ik niet of ik ooit aan een Wetterhoun ga beginnen, we zullen het zien ;-). Maar ik wilde wel een retriever, ik wilde een rap hondje. Ik neigde naar een Golden Retriever en dan moest 'ie wel bij Wim van Loenen vandaan komen. Toen kwam er een nest bij Wim en tot aan de geboorte had ik twijfels. Dat twijfelen hoort bij de perfectionist die ik ben, want ik wilde de beste keuze maken. Nog eens overleggen met Wim's vrouw Trudy en toen moest ik besluiten... ik heb ja gezegd. De volgende dag belde ze, 'ik heb gisteren gelogen, de puppy's zijn er

Met Naudy en Didas

al, en een is er voor jou'. De blijdschap was groot! De Nimrod halen was direct al het doel. Daarbij wil ik ook als trainer met meerdere rassen werken en leren over de verschillen. Het doel was dus tweeledig. Ik voel geen verbondenheid met een specifiek ras, en heb fantastische ervaringen met alle drie de rassen die ik heb (gehad).

In de eerste jaren heb ik wat minder getraind ten opzichte van mijn Langhaar, vanwege de oprichting van mijn bedrijf, het kopen van een huis, trouwen, en de komst van mijn zoontje, maar achteraf was dit prima. We hebben veel verschillende type wedstrijden gedaan. Met een retriever is er een heel ander wedstrijdscircuit, en ook daarom ben ik aan een retriever begonnen. Er is veel meer te doen. Naast de gebruikelijke SJP's en MAP's heb ik ook OWT's gedaan, een veldwedstrijd en een keer de IWT. Mooie momenten zijn er vele. Vooral 2022 was een topjaar. Op een OWT van de GRCN werden we met drie Goldens 1, 2 en 3; heel mooi tussen al het Labrador-'geweld'. In de top met Didas en zijn moeder Keet, zo mooi!

In de OWT-finale van dat jaar deden er vier Goldens mee bij de beste zes honden, ook bijzonder. Ik werd gedeeld 1e met Henk de Ronde zodat er een bar-

rage kwam. Henk won, ik werd tweede. Daarnaast heb ik nog de Gold Cup 2022 gewonnen, en een veldwedstrijd met een U en een MAP A.

De IWT in Oostenrijk was ook een absoluut hoogtepunt. Heel bijzonder om mee te maken. Wim, Henk en ik werden 12e van de 50 teams, echt een mooi resultaat. En als klap op de vuurpijl kwam er ook nog een uitnodiging voor de Champions Trophy waar we in februari 2023 uiteindelijk 8e werden."

Een fantastische carrière tot zover, maar eyes on the ball, om het in voetbaltermen te zeggen, de Nimrod. Waren er in de voorbereidingen momenten dat je dacht 'dit gaat nooit meer lukken'?

Joep: "Ja, er is wel een moment geweest dat ik dacht 'ik kan het wel schudden'. Didas is een tijd niet fit geweest en dat gaf zorgen. We zaten zo'n twee jaar lang regelmatig bij de dierenarts voor diverse dingen, maar begin 2023 is hij echt goed ziek geweest. Het begon op de Champions Trophy. Ik kende hem daar niet terug. De lijnen waren niet goed, hij werkte niet op zijn niveau, en ik kon maar niet achterhalen wat het was. De trainingsopbouw was goed, ik gaf hem het benodigde vertrouwen, en toch kon ik niet de vinger op de zere

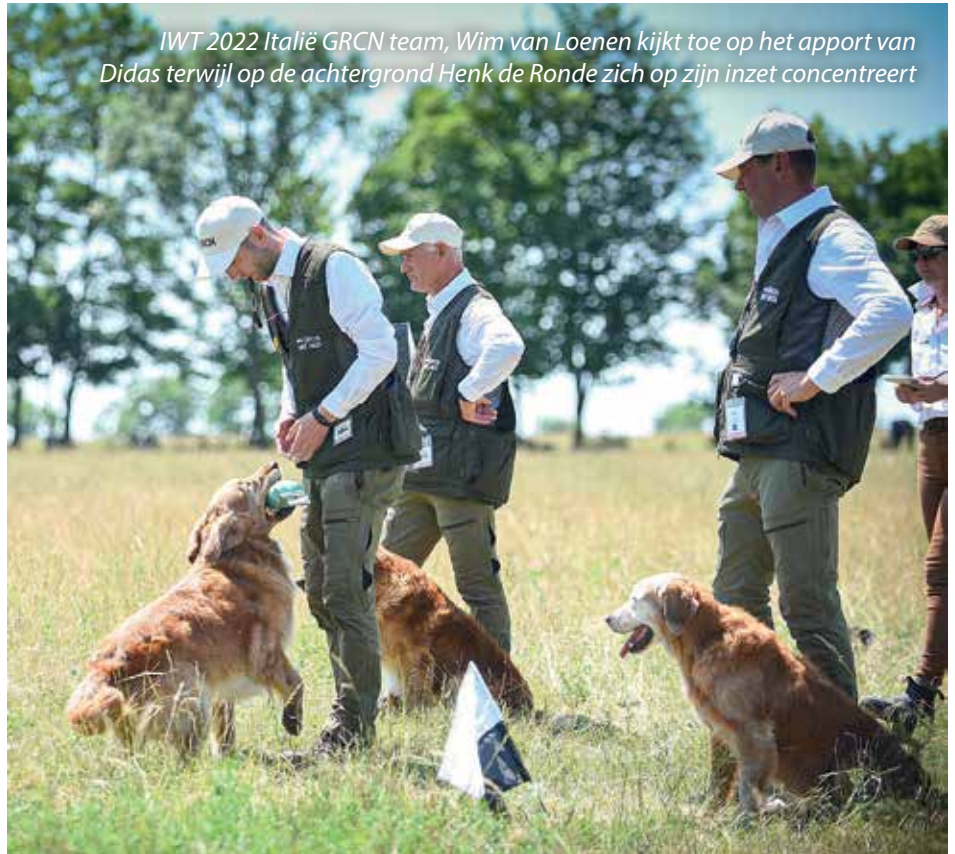
“Er is een moment geweest dat ik dacht ik kan het wel schudden”

plek leggen. Toen het fysiek ook echt niet goed ging, ging ik op onderzoek uit. Een dierenarts werkt vaak vanuit het idee van symptoombestrijding terwijl ik ervan overtuigd ben dat je naar de oorzaak moet kijken. Ik kwam in contact met Ylvie Fanoy van Canis Vitalis. Zij is orthomoleculair voedingstherapeut en biedt trajecten op maat. Met dank aan haar voedingsadviezen werd Didas weer de energieke en gezonde hond die hij altijd was. En dat was mooi op tijd voor het wedstrijdseizoen, de MAP's.”

Met een topfitte Didas ging je de MAP's in. Hoe heb je de MAP's, of gezien je doel het hele kwalificatieproces, ervaren?

Joep: “De MAP's gingen fantastisch. We begonnen met een tweede plek, de druk was eraf. Druk die ik mezelf had opgelegd overigens. Ik heb hier jaren naartoe getraind en in 2023 'moest' het dan gebeuren... hetzelfde als jij, Anita, nu hopelijk gaat ervaren. De 50e editie gaf ook extra glans; ik wilde echt dit moment pakken. We hadden een route uitgestippeld, en het werkte goed. De tweede wedstrijd werden we eerste. Na twee MAP's stonden we er dus heel goed voor.

Toen kwam de MAP voor de Goldens. Wilma met haar Golden werd eerste, en zodoende werd het toch nog spannend, en moesten we afwachten. Stel dat er veel rassen uitgenodigd zouden worden, dan was er weinig kans op een tweede plek voor mijn ras. Om zeker te zijn, móest ik nog een keer eerste worden. Ineens was daar de twijfel. Wat nu? Wie bel ik dan? Mijn vader. Hij zei “Ja Joep, als jij zekerheid wil hebben, moet je gewoon alle MAP's lopen”. De eerstvolgende MAP werden we gelijk eerste. Eindelijk zekerheid. We wisten toen nog niet dat er 21 combinaties uitgenodigd zouden worden, dat werd pas later bekend gemaakt. Didas en ik waren aan

IWT 2022 Italië GRCN team, Wim van Loenen kijkt toe op het apport van Didas terwijl op de achtergrond Henk de Ronde zich op zijn inzet concentreert

een mooie reeks bezig: 2e -plaats, 1e plaats, 2e plaats, 1e plaats, 2e plaats, en dan de Nimrod 1e plaats?”

Dan sta je eindelijk op de Nimrod. We weten nu natuurlijk dat die 1e plaats helaas niet gelukt is. Met welk gevoel stond je aan de start?

Joep: “Ja, die reeks kon ik niet afmaken, het ging helaas mis. Mijn gevoel 's ochtends vroeg was juist heel goed. Eerst de formaliteiten, voorstellen van de combinaties, en ik dacht 'gooi me het veld in, ik ben er klaar voor, we gaan aan de slag!' Ik had er zin in. Laat maar komen die proeven. De voorbereiding was goed, we waren er klaar voor. Op de eerste proef moest ik als eerste beginnen, prima, dat doe ik graag. Het bleek een van de moeilijkste proeven te zijn. Het ging heel goed en dat gaf een lekker gevoel. De druk was eraf. Destijds met mijn Naudy, mijn Langhaar, miste ik

gelijk bij de eerste proef al een apport. Dan ga je anders de rest van de dag in. Ik wilde nu echt goed beginnen en dat lukte.

De eerste proef gaf me de bevestiging dat we samen in vorm zijn. Ik was relaxt, genoot ook van het publiek dat er voor mij was, met al die sjaaltjes, mooi om te zien (red.: Met de actie 'Een dasje voor Didasje' konden mensen een sjaaltje kopen en daarmee Joep en Didas steunen. De opbrengst is naar het Campagneteam Huntington gegaan omdat de moeder van Joep aan Huntington lijdt).

Met een deel van de groep gingen we door naar de tweede proef. Er was onduidelijkheid over de volgorde. De bedoeling was om de volgorde te wisselen, maar de eersten voor deze proef waren nog op de vorige proef. Planning technisch was dit niet handig.

Succesvolle proef A tijdens de Nimrod 2023

Resultaten Way of the World van de Loenense Hoeve (Didas), geboren 16 april 2017

2019	3 SJP's B	
2020	OWT novice	5e
	3 SJP's A	
2021	Veldwedstrijd novice	1e
	OWT open	2e
	OWT finale open	2e
	MAP A	6e
2022	OWT open	5e
	OWT open	6e
	IWT in Oostenrijk	12e
	MAP A	1e
	Gold Cup	1e
2023	Champions Trophy	8e
	OWT open	6e
	MAP A	2e
	MAP A	1e
	MAP A	2e
	MAP A	1e
	MAP A	2e
	Nimrod	2e
	Gold Cup	2e
	PJP Zeeland A	2e
2024	Champions Trophy	1e

Wachten kon ook niet vanwege het strakke tijdschema. Zelfs al hadden de deelnemers er wel geweest dan heeft de ene hond veel meer rust dan de andere hond. Hier zou in zijn algemeenheid eens over nagedacht kunnen worden. Na overleg is het eerste deel van onze groep toch begonnen en ik was nu als derde aan de beurt.

De tweede proef ging super. Ik heb slechts een paar keer gefloten en alles was binnen. Het gaf een magisch gevoel. Bij deze proef stond ook meer publiek; de proef was goed te zien voor iedereen. Alles liep lekker tot zover."

Je lag op schema voor je grote doel. Hoe zorgde je ervoor dat je gedachten niet met je aan de haal zouden gaan?

Joep: "Het was bijna niet tegen te houden dat ik vooruit ging denken, dat gaat automatisch. Toch was ik wel bewust bezig met het hier en nu, scherp zijn en blijven. Ik heb niets gehoord van de anderen en was echt alleen met mezelf en Didas bezig. Aangekomen bij de laatste proef hoorde ik wel dat er al veel

uitlagen. Ik wilde er niet mee bezig zijn. Alleen met mijn doel. Focus houden. Alles binnenhalen."

En dan die vermaledijde laatste proef. Wat ging er mis? Ging er eigenlijk wel wat mis?

Joep: "Echt mis ging het inderdaad niet. Het is meer een samenloop van omstandigheden en bepaalde keuzes van mij die de doorslag gaven dat ik in tijdnood kwam. Ik stuurde Didas schuin over water naar de start van de sleep. Hij luisterde redelijk goed op het water, maar kwam een paar meter voor de start van de sleep uit. Ik dacht 'laat maar lopen', de wind was gunstig, dus hij lost het wel op. Hij loste het inderdaad op, maar dat kostte tijd. Ik vond hem traag terugzwemmen, en dat ben ik niet van hem gewend. Ik vroeg me af wat er was. Later zag ik op foto's dat een vleugel stuk was en waarschijnlijk zwom hij daar met z'n poot steeds tegenaan. Dat is domweg pech hebben. Ik stuurde hem daarna naar de meerkoet. De lijn ging niet vlekkeloos, maar hij kwam toch vlot in de hoek van het veld. Ik

checkte bij de keurmeester of de koet op het land lag. 'Ja', kreeg ik te horen. Ik wist dat daar een sloot lag, dus toen Didas daar achter was dacht ik dat hij veel te ver ging. Ik heb hem twee keer van de koet af gefloten, omdat ik dacht dat de koet voor de sloot lag. De derde keer heb ik hem wel laten gaan en toen loste hij het op. Dat kostte ook veel tijd. Jammer natuurlijk, maar ik moest het doen met de informatie die ik had. De duif mocht ik nog wel halen, maar Didas had de verleidingsduif te veel in de kop. Achteraf had het anders gemoeten. Met meer tijd was het wellicht wel gelukt, maar daar wil ik het niet over hebben, want de tijd was voor iedereen gelijk.

Na de derde proef zat ik er goed doorheen. Toen het bericht kwam dat ik mee mocht doen met de jubileumproef moest ik echt even herstellen, me over mijn teleurstelling heen zetten, weer opladen. Er was zoveel publiek, zoveel mensen die speciaal voor mij zijn gekomen, dat ik niet wilde opgeven. Ik wilde laten zien wat we waard zijn. Het was heel erg schakelen, en met hulp

“Wat ik veel gehoord heb, is dat mijn manier van voorjagen inspirerend was”

van mijn team is dat gelukt. We wonen de proef en daarvoor ontving ik de FJA baron van Verschuer-trofee. Ik was blij en trots na de jubileumproef, maar je ziet bij de uitreiking toch nog wat teleurstelling. Het hoort erbij, het is een wedstrijd sport. Uiteindelijk hadden we geen AA-diploma, maar wel een plaatsing.

Veel mensen gunden je de winst enorm. Jij en Didas hebben duidelijk de X-factor. Dat blijkt ook uit de ‘De Vriend van de Nimrod Trofee’, voor de meest aansprekende combinatie, die je hebt gewonnen. Waar zit ‘m dat in denk je?

Joep: “Wat ik veel gehoord heb, is dat mijn manier van voorjagen inspirerend was, de stijl, de rust. Voor mij is dit de normaalste zaak van de wereld, maar blijkbaar was dit opvallend. Ik was gewoon bezig met mijn doel, maar ik heb er ook een mooi doel aan overgehouden. Ik realiseerde me dat ik een voorbeeld kan zijn voor de jachthondensport, ook omdat ik trainer ben en een eigen hondenschool heb.”

Je hebt vast nog meer plannen. Welke doelen wil je nog graag realiseren?

Joep: “Er komt weer een Champions Trophy aan, want ook in 2023 waren de resultaten zodanig dat we weer zijn uitgenodigd (red.: zie pagina’s 4-12 voor een verslag hiervan). Verder hebben we weer een IWT-team bij elkaar en proberen we ons te kwalificeren voor de IWT in Duitsland. En dan zou ik graag nog enkele OWT’s en wellicht nog wat veldwedstrijden lopen. Al met al nog genoeg te doen voor Didas!”

De volgende uitdaging staat ook alweer te trappelen: Wood, mijn Labrador. Ik volg met hem ongeveer dezelfde route als met Didas. Ook Wood heeft de eerste jaren geen intensieve training gehad; deze keer omdat de focus op Didas lag. Ik heb ervan geleerd, maar ik blijf erbij dat het niet erg is om een

hond niet al te vroeg te brengen. Dat heeft bij Didas ook goed uitgepakt. Ik wil Wood ook weer zo breed mogelijk opleiden. Hij is 2 jaar nu en behalve de belangrijke basis heb ik verder nog niet veel met hem gedaan. Hij heeft nog geen proeven gelopen, daar begin ik vanaf dit jaar mee. Ik vind het mooi om alles weer opnieuw te beleven. In de afgelopen weken heb ik de training met hem geïntensiveerd. Het volgende doel is nl. om met een derde ras op de Nimrod te komen.”

Tot slot: wat heeft deze Nimrod je gebracht, in de breedste zin van het woord?

Joep: “Heel veel. Bijvoorbeeld dat ik alles heb uitgestippeld, tot aan perfectie toe, en dat ik dan toch niet op alles invloed blijf te hebben. Dingen gebeuren met een reden denk ik. Verder is de band met mijn team weer eens herbevestigd. Al deze resultaten heb ik

niet kunnen behalen zonder de steun en hulp van Marit, Kirsten, Frans, Cor, Bas, Gerard, Max en Britt. Altijd stonden en staan ze klaar voor me. Ik heb echt een bijzonder en uniek team! Na afloop van de Nimrod stonden we als team bij elkaar, met champagne in de hand, heel bijzonder. Een kippenvelmoment. Mijn motto sindsdien is dan ook ‘Liever verlies ik met jullie, dan alleen maar op één’, naar de titel van een single van Pjotr, Snelle en Okke Punt.

Zo sta ik in het leven, goed voor elkaar zijn, een mooi team vormen, teamgevoel creëren of noem het zelfs familiegevoel. Dat komt ook terug in mijn organisatie. Iedereen mag er zijn. Iedereen is anders. Respecteer elkaar, dan komt het wel goed!”

Tekst: Anita Hoogendoorn / Foto's: Hannah Verhoeven, Jeroenfotografie.nl, Solvay Melissa Kregar